

ЗИМА Олексій Вікторович
Позивний “Зима”
(22.06.1970-19.10.2022)

Народився 22 червня 1970 року у місті Тернівка Дніпропетровської області. Закінчив загальноосвітню школу №6, потім Тернівське гірниче училище.

Працював машиністом гірничих виїмкових машин на шахті «Благодатна» та «Західно-Донбаська» ДТЕК «Павлоградвугілля».

Майже все життя Олексія було пов'язано з шахтарською працею. На підземні горизонти прийшов ще юнаком після училища. Починав електрослюсарем, згодом вивчився на комбайнера. Відтоді трудився на дільницях підготовчих робіт.

Досвідчений, фахівець своєї справи, добра та щира людина, завжди готовий підсобити, врятувати, вирішити проблеми. Таким пам'ятають чоловіка колеги, рідні та друзі.

Допомога ближнім та небайдужість були принципами його життя. Тому у 2014 році він пішов добровольцем на фронт. Згодом, повернувшись з АТО, погодився стати заступником голови громадської організації «Олімп», яка опікувалась бійцями та сім'ями загиблих захисників. Разом з однодумцями вів активну громадську діяльність, жив справами рідного міста.

І тому ж у перший день повномасштабного російського вторгнення в Україну знов тримав стрій зі зброєю в руках. Олексій був справжнім патріотом. Свою любов до Батьківщини доводив не словами, а гідними вчинками.

Для Олексія цей шлях був сповнений звитяжної боротьби. Йому довелося побувати у багатьох гарячих точках фронту. Але про свою участь у війні захисник розповідав небагато – беріг військову таємницю. Та й рідних намагався не бентежити хвилюючими подробицями фронтового життя.

Під час АТО був командиром бойової машини. Близько року він захищав Україну на Донеччині та Луганщині, відбивав наступ окупантів зокрема в районі с. Широкине.

Коли ворог вторгся в Україну вже з повномасштабною війною, солдат знову полишив мирне життя і одразу пішов до військкомату.

«Це рішення навіть не обговорювалося. Чоловік завжди святкував День захисника України та День добровольця. Для нього це були особливі дати. А от 23 лютого просив його не вітати, хоча строкову службу проходив ще в Чорноморському флоті радянської армії. Бути українцем і до останнього боротися за незалежність своєї країни – це був його свідомий вибір», - каже дружина захисника - пані Людмила.

Разом з побратимами Олексій виганяв окупантів на Запорізькому напрямку, а потім звільняв села та міста Херсонщини під час контрнаступу наших військ.

Загинув 19 жовтня 2022 року у с. П'ятихатки Бериславського району Херсонської області. У результаті прямого влучання в БТР, на якому їхав захисник, він та його молодий побратим загинули одразу.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Наказом Головнокомандувача Збройних сил України №614 від 21 травня 2022 р. почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних сил України «За вірцевість у військовій службі» III ступеня.
- ВГО «Спілка ветеранів та працівників силових структур «Звитяга» - нагрудним знаком «Гідність та честь» від 21 серпня 2016 р.
- ВГО «Спілка ветеранів та працівників силових структур «Звитяга» - нагрудним знаком «За вірність присязі» від 24 серпня 2017 р.
- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (посмертно).

У Олексія залишилися мати, дружина, син та донька.